

D • N

22/2 1952

Kommunismen och spionerna

De svenska kommunisterna söker i tal och skrift att frita sig från ansvar för spionerna. Att dessa spioner varit ivrigt verksamma inom kommunistpartiet söker man förneka eller bortförklara. "Riktiga" kommunist-spioner inte, säger man, de är försvarare av svensk självständighet och frihet. Vad som gjorts i affärerna Andersson och Enbom förklaras i dunkla ordalag vara utmaning och provokation. Det antyds att spionerna i själva verket varit redskap för de mot kommunismen stridande och att aktionerna mot spionaget — likaväl som själva spionaget — är en metod att komma åt kommunismen. Kort sagt: det är demokraterna och den demokratiska regimen som är ansvariga, medan just kommunismen är utan skuld.

Detta försvar kan synas så uppenbart lögnaktigt och orimligt att det blott borde skada det parti och de personer som har fräckheten att framföra det. Men man måste komma ihåg att här blott föreligger en tillämpning i detalj av kommunismens taktiska grundsatser. Klarast belyses denna taktik av kommunisternas, också de svenska kommunisternas, uppträdande när det gäller av Ryssland först hotade och sedan uppslukade länder. Före den ryska erövringen sades i fråga om de baltiska staterna, Polen, Ungern, Tjeckoslovakien osv. ständigt en och samma sak: vi kommunister håller på dessa länders frihet, Ryssland har ingen tanke på erövring eller övergrepp, det är demokraterna som genom att fabla om onda ryska avsikter uppträder som provokatörer och söker framkalla oro, spänning och krig. Och när sedan den ryska erövringen skett kommer en annan förklaring: den går ut på, i första rummet, att den erövrade staten utmanat eller rent av angripit erövraren. Den går också ut på att erövringen är en ren illusion: vad som i verkligheten skett är att det tagna landet befriats från sina förtryckare, att det äntligen blivit fritt genom ryssarnas ädelmodiga bistånd. Och så lovprisar man det inlemmande i den ryska tyrannstaten som några dagar eller några månader tidigare påståtts

vara otänkbart — en uppfinning av spekulanter i ryssskräck.

I det fria Sverige spelar för fullt den inledande akten i denna propaganda. Ryssarna tänker blott på fred och samförstånd, ropar deras agenter. Låt oss därför minska vårt försvar, avvisa alla möjligheter att få hjälp västerifrån, känna förtroende för den fredsälskande och nästan till beskedlighet välvilliga regimen i öster. Låt oss förstå att när ryssar och kommunister påstås spionera i Sverige, så är det i själva verket provokatörer och krigshetsare som är framme. På detta sätt vill man inge oss den känsla av trygghet och tillit som underlättar uppslukandet. Men samtidigt förberedes detta på ett annat sätt: det sägs på en gång att Ryssland inte vill sluka oss och att vi är värda att bli uppslukade. Ty vad är enligt denna propaganda regering, riksdag och svenska partier om inte organ för västerns kapitalister, för krigsprofitörer och krigshetsare? Så skall vi göras mogna för den ryska omfamnningen genom att så stora folkgrupper som möjligt inges tanken att förtrycket, det är vad vi nu lider under, frigörelsen, det är vad Ryssland kan bringa oss.

Tvivlar någon på att vid en rysk-kommunistisk seger i Sverige den andra akten skulle spelas? Hur Sverige än uppträtt, skulle man förklara att vårt uppträdande tvingat den fredsälskande Stalin till aktion. Man skulle förkunna att Sverige äntligen frigjorts från sina förtryckare inom och utom landet, att de ryska vapnen äntligen skapat ett fritt Sve-

rige. Andersson, Enbom och andra skulle bli hjältar, martyrer för den stora och segrande saken. Och de kommunistiska ledarna skulle uppleva triumfen till dess en utrensning kastade dessa eländiga redskap på sophögen.

*

Om allt detta är de flesta demokratiska svenskar övertygade. Vi vet att vi har att göra med förrädare, förrädare som knappast gör sig besvär att dölja sina syften. Men vi gör inte mycket för att hejda och hindra, vi gör mindre än nästan alla andra demokratiska länder. Schweiz och England har systematiskt sökt få bort kommunisterna ur förvaltningen, men inte vi. Norge har förutsett och i huvudpunkter reglerat vad som bör göras vid kris eller krig — någon sådan beredskapslagstiftning har vi inte. Hos oss uppträder fortfarande kommunisterna i radio, förpestande debatten mellan svenska demokrater och bemötta som om man inte visste att de arbetar på demokratins förintande; en kommunist sitter rent av i radionämnden för att påverka programmets utformning. Det är inte ens, som Motalafallet visar, möjligt att förflytta kommunistiska arbetare från platser som lämpar sig för förrädisk verksamhet. Den ryska ambassaden och dess filialer på över hundra personer verkar i frihetens skydd — då och då ertappas en särskilt världslos tjänsteman och skickas ur landet, men sedan glöms saken bort. Och dock vet vi att det som kommer i dagen blott är en obetydlighet jämfört med vad som händer i tysthet.

Det borde för alla demokrater vara självfallet att dessa frågor upptas till en snabb och fullständig undersökning. Vi står inte till svars med en slöhet som blott någon gång för någon dag rubbas av alltför tydliga övergrepp, hotelser och förrädiska handlingar. Alla politiska tvister demokrater emellan är obetydliga i förhållande till denna sak.